

Mimořádný koncert v Akropoli: Epydemye křtila Dosebe a radost posílala do lidí

Napsal uživatel Tomáš Hrubý
Středa, 16 Duben 2025 22:52

„Kdo na moje místo?“ ptal se kdysi slezský bard. Co se týče bardů zakladatelské folkové generace, úplně tlačence na jejich místo není. V tuto chvíli se zdá, že obdobné popularity jsou schopna dosáhnout přesně dvě tělesa. Jedno z nich pořádalo zásadní koncert: [Epydemye](#) slavila v žižkovské Akropoli 20 let existence a zároveň křtila svou šestou desku nazvanou **Dosebe**

. Úvod akce odpovídal významu popsané kapely: v sešeřelém sále se ze všeho nejdřív začal promítat na stříbrné plátno klip k jedné z písní křtěného alba, zvané

[Stříbrné plátno](#)

. Nejsem videoman, ale musím říct, že v českém folku už jsem dlouho tak pěkný klip neviděl. Žádné animované, kreslené dílko, ke kterému se všichni tak rádi uchylují, ale chytrý scénář běžící jaksi paralelně s textem. Lucie Vlasáková také o chvíli později ocenila autora klipu Davida Soldáta „Českým lvem“, který byl ovšem plyšový a ke svému držiteli letěl přes sál. (Plyšový lev býval ovšem anticenou...)

Po krásném začátku dva dávné hity na rozjezd: *Přízemní efekt* a *Opustíme vzory*. Pak se ujala slova Lucie. Přivítala, uvedla, nadchla se... nicméně pro mě překvapivé bylo, že se v průběhu večera v mluvení střídala s oběma dříve mlčenlivými kytaristy. Tomáš Hobzek nadále mlčel, ale kdo jste kde viděl příliš mnoho hovořících bubeníků. Myslím, že to kapele prospělo. Mluvené slovo bylo pestřejší a také hutnější. Honza Přeslička se orientoval spíše na vtipné glosy, Mirek Vlasák vyprávěl historky. Po uvítání došlo na první živou ochutnávku z nové desky, píseň *Příteli*

. Pak hrábnutí do středního věku kapely:

Mašinérie

a

Dík tvoje máma

(poprvé sál sám zpíval refrén, tedy dle frekvencí hlavně jeho dámská část...). A nastal čas pro pásmo písniček z nové desky:

Vrby, Do sebe, Na cestách, Vů tahu, Vracíme se

nebo

Kotvy

. Později ještě z novinek zaznělo

Proto jsem takovej

a znovu tentokrát naživo také

Stříbrné plátno

. V jeho průběhu přišel producent alba Yarda Helešic s elektrickou kytarou, trochu si s kapelou zahrál a potom album pokřtil. Polévací kapalinu měla Epydemye velmi originální: „rituální

Mimořádný koncert v Akropoli: Epydemye křtila Dosebe a radost posílala do lidí

Napsal uživatel Tomáš Hrubý
Středa, 16 Duben 2025 22:52

kakao“, nápoj, který, dle sdělovaných náznaků, hrál během nahrávání důležitou roli.

Než vrhl Mirek Vlasák polité cédéčko do sálu, vyprávěl příběh, jak byl v Akropoli v roce 1999 na křtu Vladimíra Mišíka & E.T.C. (čili album **Nůž na hrdle**), Vláďa hodil cédéčko do sálu a chytil ho právě Mirek. A strašně si přál, aby jednou takhle mohl vrhat své album... Tak to jsou historky, které mě docela berou... Po půlce začaly převažovat staré známé kousky, například

Farmář, Trumpeta, Milada

, došlo i na

Antelao

. Jako úvod

Rajského plynu

předvedl Honza Přeslička hereckou etudu na téma šílený esoterický manipulátor. Trochu dlouhou, ale mrazivě krásnou. O to raději jsem registroval, že Epydemye diváky nemanipulovala. Před závěrečným vrcholem (

Smečka

a

Nikdy neříkej nikdy

) začal sál jásat, zpívat, tleskat a snad i tančit víceméně sám od sebe. Všichni kromě balkónu konec konců celou dobu stáli, jak to tak v Akropoli chodí, takže nebylo třeba je vybízet: „A teď všichni vstaneme...“ ?. Přesto byl závěr až frenetický, včetně několikanásobného vrácení kapely s celkovou sumou přídavek pět (! ano, čtete dobře:

Milé děti, Agnes, Ticho, Ženy mužů, Obyčejné fotky

). A užívala si to zřetelně i kapela.

Jak výše naznačeno, je toho hodně k chválení. Atmosféra, celková kompozice koncertu, mluvené slovo. Trochu v rozpacích jsem byl z toho, jak si Mirek Vlasák posunul rozsah, ve kterém zpívá, o kus výš a „znemocnil“ si hlas. Na delší rozbor tu není prostor, takže: nu což, aspoň si ho už nikdo s nikým nesplete (což je rozhodně hodnota). A musím říct, že se mi nelíbil zvuk. Kontrabas téměř nehrál a zpěvy byly občas přemazány bicími. Protože si neumím představit, že by Karel Dřínek neuměl udělat krásný zvuk, nerozumím příčině. Touha po soudobě popovějším zvuku? Nebo nejspíš nástrahy sálu, někde to fungovalo, někde ne? Stál jsem totiž skoro pod pódiem, hodně na straně. Vždycky tvrdím, že je pro mě důležitější dobře vidět než dobře slyšet, tak jsem si to prostě tak užil... O to víc se těším, až si nové písně z křtění desky v klidu vychutnám. Z prvních poslechů mně přijde, že texty budou tentokrát výborné; muzika mi připadala místy dost jednoduchá. Uvidíme. Tedy spíš uslyšíme.

